

– își diversifică paleta scenic-interpretativă, considerabil îmbogățită în registrul comic (și nu numai!) prin lucrul cu acest desăvârșit profesor de artă a interpretului liric care este Cristian Mihăilescu. Din păcate, în ceea ce privește factorul vizual distribuția bucureșteană este întrecută de cea brașoveană grație unei mai evidente (și contaminante pentru public) bucurii a jocului, iar sub raport sonor numai Adriana Alexandru și Roxana Brihan își depășesc „rivalii”, ceilalți cântăreți fiind fie egalați, fie depășiți (unii, cu mult!) de către corespondenții lor de la Opera din Brașov...

Desigur, orchestra bucureșteană este superioară (atât numeric, cât și ca înzestrare instrumentală) aceleia brașovene, iar conducerea muzicală a asigurat o coeziune de invidiat între fosă și scenă (inclusiv în densul final al operei, unde și corul pregătit de către Stelian Olariu și-a spus cu autoritate cuvântul): numai în privința menajării acelor glasuri ce nu pot răzbate întotdeauna peste obstacolele pe care le ridică uneori acompaniamentul, tânărul și talentatul dirijor Adrian Morar mai are a retușa câte ceva.

Pentru publicul bucureștean, obișnuit mai mult să asculte decât să privească, solicitarea intensă la care îl supune desfășurarea scenică a acestui *Falstaff* constituie o binevenită provocare, în demersul de modificare a însăși percepției spectacolului de operă comică; de măsura în care iubitorii genului se vor dovedi capabili să iasă din obișnuita pasivitate și să se lase implicați – până la hohotul de râs, necenzurat – în universul burlesc pe care, laolaltă, îl constituie libretul, partitura și întruparea lor scenică, depinde nu numai soarta montării lui Cristian Mihăilescu, ci și viitorul repertoriului Operei Naționale, atât de sărac încă în titluri de asemenea factură. De **teatru** muzical, adică...

Titlul: *Falstaff*. Compozitorul: Giuseppe Verdi. Libretistul: Arrigo Boito. Data premierei: 23 martie 2003. Teatrul: Opera Națională din București. Regia: Cristian Mihăilescu. Scenografia: Viorica Petrovici. Mișcarea scenică: Mădălina Slăteanu-Bulgaru. Conducerea muzicală: Adrian Morar.

Claudia LIPAN

Ascultă, fiul meu, tăcerea...

Cinci actori și o balerină. Așa începea o nouă seară de *Dans la Odeon*. Cei cinci erau Oana Ștefănescu, Liana Mărgineanu, Ana Maria Moldovan, Dimitri Bogomaz și Ionuț Kivu, iar balerina, Monica Alexandra Petrica. Deși lipsit în mare parte de strălucire, cu excepția momentelor coregrafice, *Fecioara și moartea*, cum s-a numit prima parte a spectacolului, a adus în prim plan fragilitatea ființei plâpânde, dezorientate, singuratice, integrată în grup și în final expulzată. Aflate între două lumi paralele, aparent asemănătoare, dar purtând fiecare o altă imagine în memoria celor care sălășluiesc într-insele, ființele solitare și cele colective comunică și se resping în aceeași măsură. La început din curiozitate, apoi din interes, solitarul este primit în mijlocul grupului. După schimbul reciproc de trăiri (în care acțiunea se desfășoară ca într-un film vechi din anii '40), după ce solitarul câștigă valori ce aparțin grupului (până la iubirea celui de lângă el), începe dezintegrarea. Întoarcerea la ce îi aparține. Simțindu-se din nou neglijată, jignită de noua stare acumulată, ființa își pierde controlul și acționează în mod criminal, fără prejudecăți, asupra celor care i s-au împotrivit. Urmând sfaturile

coregrafului Ion Tugearu, Monica Petrică își ajută total colegii din teatru, ceva mai puțin implicați într-ale dansului, și reușește să dea culoare unui fragment anost. Acoperit cu masca tragicului, chipul expresiv al balerinei estompează prea intensă înverșunare a grupului celor cinci. Surprinsă de remușcări, ființa se supune și își așteaptă verdictul dat de instanța care posedă amintirile ce încarcă o conștiință nespălată. Pata coboară în suflet și îl face să-și spele rușinea în fața unei judecăți deloc ferite de privirile spectatorului. Soluția bizară aleasă de solitar în loc să-l ușureze, îl încarcă de remușcări. Fragmentele alese din Franz Schubert înlesnesc apariția momentului la care și cea mai necugetată minte visează – *iertarea*. Iertarea care vine în urmă și ușurează pedeapsa. Iertare din spatele unei uși izolate din care tășnește – neprevăzut – lumina.

Palladio, al doilea moment precizat pe afiș, ne acomodează cu muzica unui compozitor englez: Karl Jenkins. Înconjurați de un minunat grup de opt balerine, protagoniștii sunt prim-soliștii Operei Naționale din București – Corina Dumitrescu și Matei Ovidiu Iancu. Ei readuc în memorie mănunchiul de planuri presărate între doi oameni care încep treptat să se cunoască. Apropierea umană în suferință, în bucurie și relaxare, în constrângeri și ușurătate, se dezvăluie în mișcările acestor talentați dansatori fără uz de fals; așa cum apare ea, dintr-o dată! Primăvăratice, cu freamăt de neastâmpăr, tășnesc energic înlăuntrul momentelor de calm în iubire, cu pulsații încordate sau descătusate ce aduc la rampă tematica disimulării în mulțime. Coregrafia semnată de Mihai Babușca închipuie constrângerea ordinii sau înghesuiei în care ne rânduim și alegem să rămânem. Ipostaza în care ne ferim corpurile să nu se lovească unul de celălalt, ori le lăsăm să meargă alături.

În spatele agitației obișnuite, în om crește atemporal o liniște de care are nevoie, o privire înapoi la fiecare capăt de drum, o siguranță și o revenire la simplitatea lucrurilor mărunte, la gestul pe care va pune atât de mult preț coregrafia ultimului moment din spectacol, numit *Revelație*.

„Ascultă, fiul meu, tăcerea...” ne spune tuturor Gelu Nițu, iar fiul – Răzvan Mazilu – nu numai că ascultă, dar poate să și interpreteze în mișcare bucuria oferită de licărul tăcerii din om. Iar *noul om*, astfel înzestrat cu tăcere, se bucură de viață, de lumină, de o imensă bogăție neștiută, nevăzută... Născuț în tăcere, fiul este lăsat în lumea (uneori gălăgioasă) din care pornește la drum. Încărcat cu bulz de bucurie și de lacrimi, omul primenește simțurile și le schimbă. Nu cred că ar fi fost mai bună alegerea lui Ion Tugearu decât aceea de a-l lăsa pur și simplu pe Răzvan Mazilu să transmită unei săli întregi poezia recitată de actorul Gelu Nițu și transpusă pe muzică de Corneliu Cezar. O muzică superbă, ruptă parcă din simfonia *Anotimpurilor* lui Tudor Gheorghe. Culoare trasate de lumina unui reflector, o frânghie pe care ființa urcă încet o scară tainică, iată unghiul redus al furnicarului. Purțând un fel de crinolină din pânză transparentă, ușoară, Răzvan Mazilu se mișcă așa cum numai el știe să facă, cooptând vibrația ca pe singura ieșire din labirint, ca particularizare a dansului, a gesticulației; privindu-l, este asemeni stropului de apă în mare, asemeni firului de tină contopit cu venirea și plecarea omului din lume. Vibrația pentru izbândă, pentru greșală, pentru copil, om, floare și tot. Apoteoza nobleței (în special) și (în general) a unui spectacol gândit frumos.

Teatrul Odeon – Dans la Odeon: Fecioara și moartea, coregrafia Ioan Tugearu. Muzica: Franz Schubert. Cu: Liana Mărgineanu, Oana Ștefănescu, Ana Maria Moldovan, Dimitri Bogomaz, Ionuț Kivu. Dansează: Monica Alexandra Petrica; *Palladio*, coregrafia Mihai Babușca. Muzica: Karl Jenkins. Dansează: Corina Dumitrescu, Matei Ovidiu Iancu, Loredana Salaoru, Oana Popescu, Gabriela Popovici, Silvia Rotaru, Georgiana Stroe, Adela Crăciun, Cristina Tăulescu, Monica Belarie, „*Revelație*”, coregrafia Ion Tugearu. Muzica: Corneliu Cezar. Cu: Gelu Nițu. Dansează: Răzvan Mazilu.